

XIX
FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

aplauze

Anul XIX / nr. 7 / 31 mai 2012

FOTO FITS 2012 © Sebastian Marcovici

FOTO FITS 2012 © Mihaela Marin

29
mai

FOTO FITS 2012 © Maria Ștefănescu

FOTO FITS 2012 © Maria Ștefănescu

XIX
FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

aplauze

Coordonator: Ion M. Tomuș

Echipa (Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu):

Adina Katona, Alexandra Achim, Ana Năneștean, Andreea Tudosă, Camelia Oană, Carmen Stroia, Cristian Opreș, Doriană Tăuț, Ilinca Tamara Todoruț, Irina Mihoc, Livia Stoica, Lucia Bucurenciu, Mihaela Anghel, Savu Popa, Vlad Părău

ISSN 2248 – 1176

ISSN-L = 2248 – 1176

Layout & DTP deAdMAR

Tipar: printatu.ro

Facultatea de Litere și Arte
departamentul de artă teatrală
MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI
UNIVERSITATEA „LUCIAN BLAGA” SIBIU

Ilinca Tamara Todoruț

Procesul întotdeauna „on cue”

FOTO FITS 2012 © Mihaela Marin

În jocul actoricesc de comedie, noțiunea de „timing” – a da replica la momentul potrivit într-o coordonare perfectă cu ceilalți actori, a-și face intrarea în locul potrivit în același timp cu muzica sau lumina – devine esențială, putându-se întâmpla ca aceași replică hilară, spusă cu o secundă mai târziu să nu fie răsplătită cu nici măcar un zâmbet. Pe parcursul celor aproape două ore, cei cinci actori din compania TAG Theater Wien și-au menținut concentrația de invidiat, într-un ritm alert, atenți și conștienți unul de altul, lucrând împreună, cu precizie, ca rotițele unui ceas elvețian.

Regizat de Gernot Plass, pe un text scris tot de acesta după romanul binecunoscut a lui Franz Kafka, *Procesul este o farsă delicioasă*, în premieră la Viena abia anul trecut, despre nebunia și inumanitatea sistemului și birocrăției în care trăim. Funcționarul de bancă Joseph K se trezește într-o dimineață cu trei oameni în apartament anunțându-l că e arestat. Coșmar de căpătâi atât al societății comuniste, cât și capitaliste (ți-ai plătit taxele anul acesta?)... Pentru ce e arestat și de ce încălcarea de lege e acuzat, nu știe nimeni, alergarea după răspunsuri și soluții „de la Ana la Caiafa” fiind motorul întregii acțiuni. Oricare dintre noi care am avut de-a face cu legea ne putem identifica ușor cu Joseph K.

În sala studio, de la Casa de Cultură a Sindicatelor, nu sunt subtitrări, traducerea din germană fiind făcută în timp real prin cască. În cazul *Procesului* această sarcină e imposibilă, rapiditatea succesiunii replicilor și ritmul marcat cu precizie, ca într-un joc profesionist de ping-pong, nefiind uman posibil a fi repetat și debitat prin gura unei singure persoane. *It takes two to tango*. Așadar, cu căștile deoparte și în germana mea mai mult decât defectuoasă, am prins frânturi de dialog, înțelegerea fiind uneori facilitată de obsesiva repetiție a frazelor dintre oameni care vorbesc unul pe lângă altul, cum s-ar spune, prin hățișul unei comunicații interumane defectuoase. Însă, chiar dacă dialogul, sau multa vorbărie, nu erau întotdeauna clare, fizicalitatea intensă a actorilor și expresivitatea fețelor și corpurilor, aducând a mimă și a filme clasice de comedie mută, conțineau mai multă semnificație, uneori, decât cuvintele însele. Clovni în costume gri de funcționari, forfotind în jurul singurului personaj care mai are rămășițe de deminute umană, Joseph K. și care, evident, va trebui eliminat. Ultima scenă a piesei ilustrează fidel finalul romanului, inclusiv ultimele cuvinte de un umor negru a eroului pe când e înjunghiat: „ca un câine”. Gernot Plass ține scenariul aproape de

Esquire

lenovo FOR
THOSE
WHO DO.

TAKATA

ZIUA DE CLUJ

întâmplările din roman și reușește să re Creeze atmosfera acestuia. Cu inteligență însă, mai adaugă un strat teatral. Personajele nu numai că vorbesc între ele, ci se și adresează direct publicului, își împărtășesc gândurile și chiar narează acțiunea. Aceste diferite niveluri ale narațiunii sunt bine împletite, niciodată ruperea celui de-al patrulea perete dintre spectatori și actori nefiind forțată. Mai mult chiar, Joseph K. nu numai că e conștient că e pe o scenă și că are spectatori, dar, pe alocuri, comentează și asupra înscenării, rezultând în foarte amuzante efecte metateatrale. Spre exemplu, cu un telefon în mână, gata să formeze numărul, se oprește brusc: stai puțin, să dai telefon de pe scenă e cam penibil, nu păcălesc pe nimeni, uite că nici măcar nu are fir. ttStilul actoricesc nu a fost într-o cheie realistă, după cum nu sunt nici scenariul și nici romanul lui Kafka. Meritul producției austriece stă tocmai în înțelegerea aceasta, că o tematică anume se potrivește unui stil anume al narațiunii, al punerii în scenă și al reprezentării scenice. Este o lecție importantă, care în școlile de teatru și în economia instituțiilor teatrale se uită câteodată: sunt tot atât de multe feluri și stiluri de a juca precum sunt vârste istorice ale teatrului, curente dramatice și autori dramatici sau regizori cu o viziune unică asupra lumii.

Livia Stoica

Jan Lauwers: „Arta secolului XX a uitat care îi este publicul”

FOTO FITS 2012 © Sebastian Marcovici

Marți, 29 mai, ora 11 30, la Centrul Cultural Habitus a continuat seria conferințelor speciale, cu oameni de marcă ai teatrului european și mondial, prin găzduirea unei personalități cu totul deosebite, cea a artistului Jan Lauwers. Fondator al ansamblului avangardist Needcompany din Belgia și cunoscut regizor al spațiului internațional, Jan Lauwers este un artist contemporan desăvârșit, regizoratul fiind completat și de abilitățile sale dramaturgice, vizuale și cinematografice, marcate de scenariile *The Goldfish Game*, primul film de lungmetraj al lui Lauwers realizat în 2002; *Isabella's Room* (2004); *Lobster Shop* (2006); *The Deer House* (2008), ultimele trei producții constituind o trilogie teatrală, fiecare simbolizând trecutul, prezentul și viitorul identității noastre sociale din punct de vedere uman. „Încerc să fac din teatru o experiență cât mai umană”, afirmă Jan Lauwers.

Drept urmare, teatrul său elimină convențiile teatralității, distrugând al patrulea zid, dispersând spectrul atenției într-un caleidoscop de particule scenice redate paralel, având rolul de a accentua subtextul și

„invizibilul care trebuie făcut vizibil”, despre care vorbește și Brook. Zidul dintre public și actori este, într-adevăr, un concept străin vizunii artistului, care mărturisește că ruperea distanțării în teatru, făcând loc schimbului de energie dintre interpreți și spectatori, este caracteristic nu numai producțiilor sale, ci și procesului de creație. Astfel, repetițiile sunt bazate inițial pe un spectacol-lectură cu interpreții, ca ulterior acesta să fie reprezentat în cadrul NeedLab, un spațiu dedicat definirii conceptului, unde viziunea artistică a spectacolului se dezvoltă pe scenă, în prezența unui public, scenariul fiind redat scenic încă din prima săptămână de repetiții

„Eu încerc să forțez actorii să producă, în loc să reproducă (...) combinând noțiunea de teatru cu cea de *performance*”, dând astfel o dimensiune creativă producțiilor teatrale, care au prin natura lor un caracter reproductiv, subliniază Lauwers. La întrebarea „cum privește identitatea națională ca element constitutiv al operei sale”, ca artist flamand, acesta răspunde că, în mod indubitabil, producțiile sale au un astfel de caracter, dar acest lucru nu ține de latura estetică, ci

de simpla identitate culturală a fiecăruia: „identitatea națională este un adevăr, nu constituie ceva de care să te poți mândri, întrucât ea îți este dată la naștere, neavând vreoa contribuție personală în alegerea ei”

Arta nu poate exista independent, aceasta se poate face numai în cadrul unei societăți, mai susține artistul, însă, din păcate, „arta secolului XX a uitat care îi este publicul”, adevărații artiști fiind cei care pornesc de la zero, „precum un pictor în fața unei pânze albe”. Deși o consistentă parte din spectacolele sale sunt bazate pe scenarii proprii, Lauwers a abordat și texte clasice, printre care *Iulius Caesar* (1990), *Antoni și Cleopatra* (1992), *Caligula* lui Camus (1997), însă recunoaște că, de obicei, nu alege textele altora, pentru că „te fac să te simți umil”, putând cu greu să redai exactitatea valorică a lor. „Natura mea ca artist este cea de a pune la îndoială (arta, viața, limba), spectacolele mele reflectând parțial experiențele însumate de mine ca om și ca artist. Tot ce fac se regăsește în teatru”, mărturisește cu franchețe Jan Lauwers.

Adam Mickiewicz Institute
CULTURE.PL

Lucia Bucurenciu

▣ SPECTACOLE LECTURĂ

La comun de Thomas Vinterberg și Mogens Rukov

Spectacolul lectură de marți, 29 mai, a avut în vedere o altă personalitate care s-a impus în mediul artistic prin creația regizorală. Dacă până acum au fost prezentate texte pur teatrale, de data aceasta este vorba despre un regizor a cărui activitate s-a desfășurat mai mult în mediul cinematografic: Thomas Vinterberg, realizatorul manifestului *Dogma 95* (împreună cu regizorul danez Lars von Trier). Filme ca *The Celebration* și *The Hunt* susțin succesul său internațional. *La comun*, text tradus de Toma Munteanu, se prezintă ca un scenariu de film, fără să-i lipsească corpusculii de teatralizare, dar a fost adaptat pentru spectacolul lectură, extragerea unor fragmente din varianta originală acordându-se cu componenta temporală, atât de importantă în orice manifestare de acest gen.

Prin intermediul textului, autorul refuză proiectarea unei imagini integrale a curentului hippie, cunoscut pentru promovarea unui anumit set de convingeri, fundamentat pe o percepție pacifistă a lumii. Ideea identității colective, expusă în termenii autenticității, prin diferențierea de convenționalitatea tenebroasă a societății, este definită sumar prin izolarea comună a personajelor. Stilul de viață nonconformist al hipioților a contribuit la dezvoltarea unui seism social în anii '60, dar textul cuprinde doar câteva aluzii subtile la acest aspect. Intenția autorului nu este de a exploata conglomeratul idealist al unei culturi insulare, ci de a demasca un substrat emoțional inaccessibil neinițiatorilor.

Fluxul imagistic se fixează, din punct de vedere spațial, în casa lui Erik unde, după ce susțin un „casting” coordonat de proprietar, câțiva tineri vor deveni parte a unui sistem unitar. Conviețuirea unui grup de străini demarează împrejurări care impun adaptabilitatea lor psihologică, iar conflictul dramatic vizează un caracter tridimensional al dramei familiale. Prin construirea unui mediu unde expresii ca „intimitate” sau „viață privată” nu mai au o utilitate practică, Vinterberg descompune panorama mediului familial înțeles în termeni precum „echilibru”, „sobrietate”, „maniere” sau „preocuparea pentru aparențe”. Urmează recompunerea unei structuri familiale care funcționează ca o expresie generală a libertății, iar, la final, noua familie a lui Erik părăsește grupul pentru a-și întemeia o existență care va funcționa după principii clasice.

Supportul dramatic al acțiunii se impune prin reprezentarea unui ansamblu de împrejurări

specifice unui conflict care a fost abordat, de-a lungul timpului, în toate tonalitățile posibile: nemulțumit de relația cu Anna, Erik o respinge pentru o femeie tânără și frumoasă. Evitând marasmul care se instalează într-un segment al populației masculine, după o anumită vârstă, Erik se îndrăgostește de Emma, fiind atras și de adorația studentei, care-i confirmă virilitatea. Deși susține principiile democratice, Erik își impune voința în fața prietenilor săi, care sunt nevoiți să accepte prezența noii sale iubite, casa devenind un mic câmp pe care se desfășoară o bătălie silențioasă, cu puține manifestări emfatiche. Dacă, pe lângă cele trei personaje menționate anterior, am lua în considerare și figura Frejei (fiica lui Erik și a Annei), am putea spune că am descris basorelieful acestui text. Deși foarte bine conturate, aceste personaje se remarcă printr-o sensibilitate care nu le permite să se definească în termenii expresivității singulare. Frumusețea naturii umane poate fi tradusă și din perspectiva slăbiciunii. Cât despre restul personajelor, acestea sunt incomplet portretizate, suplețea dialogului revelând informații numai în manifestarea unor situații antagonice (de exemplu, burlescul Monei, în contradicție cu sobrietatea Dittei). De multe ori, personajele gândesc și simt în mod stereotip și vorbesc paralel, urmându-și propriile obsesii.

O astfel de structură dramatică a adus textului anumite învinuiri, fiind asociat de unii comentatori cu scenariul unei telenovele. Vinterberg, pe de altă parte, ne propune regândirea noțiunii de *flower power*. Hipioții s-au străduit întotdeauna să reprezinte un tablou al fericirii, dar asta nu poate contesta experimentarea unor emoții negative. Așa cum a remarcat și Daniela Magiaru, criticul prezent la eveniment, „personajele își duc, la comun, o serie de singurătăți”, dincolo de aparențele senine cosmetizate prin nori de fum și acorduri vesele de chitară. Similaritățile biografice cu textul, chiar experimentând autorul viața la comun în copilărie, atestă un nivel înalt de realism, iar sistemul lingvistic, limpede și sincer, evită discursurile patetice.

La comun poate fi considerat o reformulare a amintirilor lui Vinterberg, iar coordonarea lecturii de către Bogdan Sărăteanu, o reprezentare fonică foarte reușită, lectura fiind înregistrată, respectând tradiția, de Radio România Cultural.

EU
JAPAN
Fest

THE RATTIU FAMILY
CHARITABLE FOUNDATION

BANCA COMERCIALA CARPATICA partener al

1855

1875

1918

1920

1925

1930

1935

1940

1945

1950

1955

1960

1965

1970

1975

1980

1985

1990

1995

2000

2005

2010

2015

2020

2025

2030

2035

2040

2045

2050

2055

2060

2065

2070

2075

2080

2085

2090

2095

2100

2105

2110

2115

2120

2125

2130

2135

2140

2145

2150

2155

2160

2165

2170

2175

2180

2185

2190

2195

2200

2205

2210

2215

2220

2225

2230

2235

2240

2245

2250

2255

2260

2265

2270

2275

2280

2285

2290

2295

2300

2305

2310

2315

2320

2325

2330

2335

2340

2345

2350

2355

2360

2365

2370

2375

2380

2385

2390

2395

2400

2405

2410

2415

2420

2425

2430

2435

2440

2445

2450

2455

2460

2465

2470

2475

2480

2485

2490

2495

2500

2505

2510

2515

2520

2525

2530

2535

2540

2545

2550

2555

2560

2565

2570

2575

2580

2585

2590

2595

2600

2605

2610

2615

2620

2625

2630

2635

2640

2645

2650

2655

2660

2665

2670

2675

2680

2685

2690

2695

2700

2705

2710

2715

2720

2725

2730

2735

2740

2745

2750

2755

2760

2765

2770

2775

2780

2785

2790

2795

2800

2805

2810

2815

2820

2825

2830

2835

2840

2845

2850

2855

2860

2865

2870

2875

2880

2885

2890

2895

2900

2905

2910

2915

2920

2925

2930

2935

2940

2945

2950

2955

2960

2965

2970

2975

2980

2985

2990

2995

3000

3005

3010

3015

3020

3025

3030

3035

3040

3045

3050

3055

3060

3065

3070

3075

3080

3085

3090

3095

3100

3105

3110

3115

3120

3125

3130

3135

3140

3145

3150

3155

3160

3165

3170

3175

3180

3185

3190

3195

3200

3205

3210

3215

3220

3225

3230

3235

3240

3245

3250

3255

3260

3265

3270

3275

3280

3285

3290

3295

3300

3305

3310

3315

3320

3325

3330

3335

3340

3345

3350

3355

3360

3365

3370

3375

3380

3385

3390

3395

3400

3405

3410

3415

3420

3425

3430

3435

3440

3445

3450

3455

3460

3465

3470

3475

3480

3485

3490

3495

3500

3505

3510

3515

3520

3525

3530

3535

3540

3545

3550

3555

3560

3565

3570

3575

3580

3585

3590

3595

3600

3605

3610

3615

3620

3625

3630

3635

3640

3645

3650

3655

3660

3665

3670

3675

3680

3685

3690

3695

3700

3705

3710

3715

3720

3725

3730

3735

3740

3745

3750

3755

3760

3765

3770

3775

3780

3785

3790

3795

3800

3805

3810

3815

3820

3825

3830

3835

3840

3845

3850

3855

3860

3865

3870

3875

3880

3885

3890

3895

3900

3905

3910

3915

3920

3925

3930

3935

3940

3945

3950

3955

3960

3965

3970

3975

3980

3985

3990

3995

4000

4005

4010

4015

4020

4025

4030

4035

4040

4045

4050

4055

4060

4065

4070

4075

4080

4085

4090

4095

4100

4105

4110

4115

4120

4125

4130

4135

4140

4145

4150

4155

4160

4165

4170

4175

4180

4185

4190

4195

4200

4205

4210

4215

4220

4225

4230

4235

4240

4245

4250

4255

4260

4265

4270

4275

4280

4285

4290

4295

4300

4305

4310

4315

4320

4325

4330

4335

4340

4345

4350

4355

4360

4365

4370

4375

4380

4385

4390

4395

4400

4405

4410

4415

4420

4425

4430

4435

4440

4445

4450

4455

4460

4465

4470

4475

4480

4485

4490

4495

4500

4505

4510

4515

4520

4525

4530

4535

4540

4545

4550

4555

4560

4565

4570

4575

4580

4585

4590

4595

4600

4605

4610

4615

4620

4625

4630

4635

4640

4645

4650

4655

4660

4665

4670

4675

4680

4685

4690

4695

4700

4705

4710

4715

4720

4725

4730

4735

4740

4745

4750

4755

4760

4765

4770

4775

4780

4785

4790

4795

4800

4805

4810

4815

4820

4825

4830

4835

4840

4845

4850

4855

4860

4865

4870

4875

4880

4885

4890

4895

4900

4905

4910

4915

4920

4925

4930

4935

4940

4945

4950

4955

4960

4965

4970

4975

4980

4985

4990

4995

5000

5005

5010

5015

5020

5025

5030

5035

5040

5045

5050

5055

5060

5065

5070

5075

5080

5085

5090

5095

5100

5105

5110

5115

5120

5125

5130

5135

5140

5145

5150

5155

5160

5165

5170

5175

5180

5185

5190

5195

5200

5205

5210

5215

5220

5225

5230

5235

5240

5245

5250

5255

5260

5265

5270

5275

5280

5285

5290

5295

5300

5305

5310

5315

5320

5325

5330

5335

5340

5345

5350

5355

5360

5365

5370

5375

5380

5385

5390

5395

5400

5405

5410

5415

5420

5425

5430

5435

5440

5445

5450

5455

5460

5465

5470

5475

5480

5485

5490

5495

5500

5505

5510

5515

5520

5525

5530

5535

5540

5545

5550

5555

5560

5565

5570

5575

5580

5585

5590

5595

5600

5605

5610

5615

5620

5625

5630

5635

5640

5645

5650

5655

5660

5665

5670

5675

5680

5685

5690

5695

5700

5705

5710

5715

5720

5725

5730

5735

5740

5745

5750

5755

5760

5765

5770

5775

5780

5785

5790

5795

5800

5805

5810

5815

5820

5825

5830

5835

5840

5845

5850

5855

5860

5865

5870

5875

5880

5885

5890

5895

5900

5905

5910

5915

5920

5925

5930

5935

5940

5945

5950

5955

5960

5965

5970

5975

5980

5985

5990

5995

6000

6005

6010

6015

6020

6025

6030

6035

6040

6045

6050

6055

6060

6065

6070

6075

6080

6085

6090

6095

6100

6105

6110

6115

6120

6125

6130

6135

6140

6145

6150

6155

6160

6165

6170

6175

6180

6185

6190

6195

6200

6205

6210

6215

6220

6225

6230

6235

6240

6245

6250

6255

6260

6265

6270

6275

6280

6285

6290

6295

6300

6305

6310

6315

6320

6325

6330

6335

6340

6345

6350

6355

6360

6365

6370

6375

6380

6385

6390

6395

6400

6405

6410

6415

6420

6425

6430

6435

6440

6445

6450

6455

6460

6465

6470

6475

6480

6485

6490

6495

6500

6505

6510

6515

6520

6525

6530

6535

6540

6545

6550

6555

6560

6565

6570

6575

6580

6585

6590

6595

6600

6605

6610

6615

6620

6625

6630

6635

6640

6645

6650

6655

6660

6665

6670

6675

6680

6685

6690

6695

6700

6705

6710

6715

6720

6725

6730

6735

6740

6745

6750

6755

6760

6765

6770

6775

6780

6785

6790

6795

6800

6805

6810

6815

6820

6825

6830

6835

6840

6845

6850

6855

6860

6865

6870

6875

6880

6885

6890

6895

6900

6905

6910

6915

6920

6925

6930

6935

6940

6945

6950

6955

6960

6965

6970

6975

6980

6

Vlad Părău

Regele Lear o interpretare neașteptată

FOTO FITS 2012 © Mihaela Marin

Ceea ce atrage la versiunea tragediei shakespeareiene propuse anul acesta în programul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu e punerea în scenă de către o companie din Taipei, Taiwan – The Contemporary Legend Theatre. Shakespeare interpretat de artiști veniți de la celălalt capăt al lumii nu este un lucru ce se poate viziona chiar în fiecare zi, cu atât mai mult cu cât ideea de confluență între culturi atât de diferite, precum cea europeană occidentală și cea asiatică, fascinează încă de la prima vedere. Se va dovedi, totuși, că marile mituri sunt valori universale și că rămân pretutindeni la fel de bine receptate, indiferent de formele de suprafață ce tind să le diferențieze.

Încă de la început, te surprinde să vezi pe scenă o orchestră cu instrumente tradiționale specifice Operei din Peking. Regele Lear își face apariția în aceste acorduri atât de neobișnuite pentru o piesă de Shakespeare, creând impresia că tocmai a coborât dintr-un alt spectacol sau dintr-o altă lume. Spectatorul are sentimentul că a încurcat sala cu cea a unei expoziții de artă și măiestrie chinezească. Apoi, treptat, se lasă inundat de pacea degajată de muzica tradițională și acceptă provocarea ca pe ceva inedit. Nimic din coloana sonoră a spectacolului nu conține elemente înregistrate, totul fiind realizat pe loc, de la melodii complexe și până la simple acompaniamente ce creează suspansul. La rândul lor, costumele sunt cele tradiționale asiatice și întregesc efectul deja creat prin muzică. Elementele arhetipale vin în întâmpinarea acestui cadru de legendă și dau, în mod surprinzător, o încălțură de două ori mai puternică tragediei shakespeareiene.

Pe scenă te întâmpină un decor auster, realizat

în mare parte din elemente care imită când un ansamblu statuar, când un peisaj stâncos. Puterea de expresivitate stă în combinarea peisajului bolovănos, sugerând sălbăticia naturii și însingurarea omului, cu efecte artistice generate de elemente fumigene și lumini intermitente. Astfel, se creează în sală adevărate momente de furtună, având un impact foarte pregnant în inducerea tragicului ca stare de spirit.

Însă, adevăratul element de rezistență este Wu Hsing-kuo, actorul care joacă solo toate personajele piesei, trecând de la unul la altul cu o naturalețe surprinzătoare și adaptându-și mijloacele de exprimare artistică pentru a da veridicitate fiecărui personaj, fie el bufon, prințesă ori războinic. Wu Hsing-kuo aduce un plus de umor prin complexitatea abordării sale, fie în mod direct prin costumele pe care le îmbracă, fie prin posibilitățile pe care le oferă modularea vocii și mimica. E o experiență unică să îl auzi pe Regele Lear vorbind în mandarină și acompaniindu-și prestația cu secvențe în care cântă sau dansează, reușind, în același timp, să rămână fidel textului shakespeareian și să dea viață unui spectacol penetrant, jucat în stil clasic.

„Mi-am dorit să pun în scenă un spectacol de proporții reduse și cu o abordare necomplicată, dar care să fie cu adevărat estetic și plin de expresivitate. (...) Am împărțit totul în trei acte (numite Piesă, Interpretare și Interpret), pe parcursul cărora interpretez zece personaje. Mă folosesc de cele patru tehnici principale specifice Operei din Peking (cântec, recitare, joc teatral și mișcări acrobatice - incluzând elemente de artă marțială) și de cele patru mari categorii tradiționale de personaje (tânărul, domnița, bătrânul și bufonul). Un loc important îl are

și costumația, elaborată și foarte frumoasă, dar în același timp purtătoare de semnificații; de pildă, anumite elemente le port pe dos, sugerând astfel o pierdere a rațiunii. (...) Aceia dintre noi care au o viziune mai modernă probabil nu îl mai agreează pe Shakespeare, considerându-l oarecum demodat și fără tangență cu societatea actuală. Însă scopul pe care l-am urmărit în demersul meu artistic a fost întotdeauna acela de a prelua materialul clasic și de a îi da un suflu nou, lucrând asupra lui în mod creativ. Tocmai de aceea compania noastră teatrală a purtat mereu numele Contemporary Legend, fiindcă încercăm să luăm poveștile tradiționale, cu toată încălțura lor de legendă și mit și să le aducem în fața publicului contemporan, pe limba acestuia”.

Wu Hsing-kuo este un actor taiwanez de renume, atât în lumea teatrului, cât și a filmului. Începând cu 1986, acesta a reunit în jurul său un grup de tineri artiști ai Operei din Peking în ideea de a împrospăta opera tradițională chineză și de a îi actualiza mesajul pentru publicul modern. Astfel ia naștere compania The Contemporary Legend Theatre din Taipei, al cărui director artistic este în prezent. Tot el e regizor și actor principal a patru adaptări din opera lui Shakespeare, printre care cea a *Regelui Lear* și o adaptare după *Macbeth*. Wu Hsing-kuo continuă să își asume roluri dintre cele mai complexe și pline de provocări, combinând cu abilitate opera chineză și teatrul modern, nefiindu-i străine nici dansul, cinematografia și televiziunea.

Fragmentele de interviu au fost preluate și traduse după un material realizat de criticul Joyce McMillan, în martie 2011, pentru *The Scotsman Edinburgh Festival Preview*.

Vlad Părău

Pasiune mistuitoare. Două fețe ale focului: iubirea și ura

FOTO FITS 2012 © Maria Ștefănescu

„Dragostea ca moartea este de tare”, spunea cândva Psalmistul David, subliniind faptul că Dragostea e energia totală, mai puternică decât singurul argument de netrecut în plan omenesc – însăși anularea ființei. Cunoaștem Dragostea ca principiu etern (Dumnezeu este iubire), dragostea ca principiu uman (iubirea dezinteresată față de toți oamenii), dragostea ca principiu conjugal (cea care unește cuplul în vederea întemeierii unui nou nucleu de viață și continuitate) și dragostea ca principiu egoist (iubirea de sine sau instinctul autoconservării).

Dintre cele patru, primele două tipuri sunt de natură cerească, iar ultimele, de natură telurică. În oricare dintre cazuri, însă, Dragostea își păstrează esența tare, originară – puterea de a transcende orice hotar, până la moarte și dincolo de ea.

Tocmai aceasta este drama pe care se întemeiază toate poveștile de dragoste, în accepțiunea romantică a termenului. Pe de o parte, caracterul ireversibil și puterea mistuitoare a sentimentului, iar pe de alta, surprinzătoarea instabilitate a lui: la cea mai mică mutație suferită, iubirea riscă să se transforme într-o ură tot atât de trainică și de intensă. Dar, dacă limbajul ne cere să folosim două cuvinte pentru un singur concept, asta nu înseamnă că iubirea și ura sunt două sentimente distincte, ci doar două oglinzi ale unei stări unice. Dovada este ușurința cu care se poate trece dintr-o fază în alta și invers.

Aceasta este și cheia în care vom interpreta povestea de dragoste dintre tânăra Kiyohime și călugărul budist Anchin, prezentată luni, 28 mai, la Teatrul Gong, în cadrul spectacolului Dojoji, de către tânărul artist Makoto Inoue. Deși în descrierea evenimentului a fost

încadrată ca variațiune japoneză a eternului mit „Romeo și Julieta”, vom observa că, totuși, această poveste se distinge și individualizează prin ancorarea sa în paradigma religioasă, filosofică și mitologică a țării Soarelui-Răsare.

Dojoji e un templu construit în jurul anului 701 și constituie, totodată, elementul de reper pentru povestea petrecută pe la anul 929. Anchin e un călugăr aflat într-un pelerinaj tradițional și care înnoptează în casa unui mare dregător însărcinat cu găzduirea pelerinilor. Curioasă de prezența noului venit, micuța Kiyohime își iscodește tatăl, care îi spune pe ton de glumă că, după ce va crește, o va da de soție unui astfel de om. Aparent, doar o promisiune de adormit copiii. Cu toate acestea, Kiyohime se agață de ea.

Sosind timpul plecării lui Anchin la templu, Kiyohime îl oprește, pretextând că el i-a fost hărăzit de soț. Nevrând să o rănească, Anchin îi promite că după un timp se va întoarce.

Presimțind ruptura, Kiyohime pleacă în căutarea iubitului ei și îl ajunge din urmă la malul râului Hidaka, însă acesta tocmește un luntraș, cerându-i să nu o lase și pe față să treacă râul. Desperată, ea se aruncă în apele învolburate și îl urmărește înot pe fugar. Șocul trădării se transformă în inima tinerei Kiyohime într-o furie oarbă. Femeia se prefăce în șarpe înfricoșător (dragon / balaur sau simbol al spiritului Răului), trece râul și îl urmărește pe Anchin, care se ascunsese în templul de la Dojoji în pânțele unui clopot uriaș. Șarpele slobozește flăcări pe gură, prăpădind și metalul, dar și pe cel ascuns sub el. Apoi se afundă în apele râului Hidaka, de unde nu va mai ieși niciodată. Purificare sau damnare eternă, focul, apa și iubirea

vor constitui sfârșitul tragic al celor doi îndrăgostiți atipici.

Forța acestei povești stă în emoția ei sfâșietoare. Lucru nu tocmai lesne de transpus într-un spectacol de teatru, descris ca „solo and nonverbal japanese Romeo-and-Juliet”, în care un singur actor interpretează ambele personaje, având ca singure instrumente de comunicare pantomima, dansul, muzica și lumina.

Cu toate acestea, puterea de expresivitate, emoția gesturilor și a mișcării, lirismul vibrant al coloanei sonore și al efectelor de lumină-umbră, cât și un sentiment general de pace, calm și elevație, toate contribuie la unicitatea unui spectacol ce reușește să pună în scenă tragica poveste de dragoste a unor personaje de acum o mie de ani.

Makoto Inoue a ales pantomima fiindcă magia acesteia stă în infinitatea de posibilități pe care le deschide asupra receptării mesajului. „Pentru mine e important ca fiecare să aibă propria imagine asupra mesajului spectacolului. Dacă am un public de o sută de oameni, vreau ca la sfârșit să existe o sută de imagini personale și diferite despre ceea ce au văzut”.

Comunicarea nu se face prin înțelegere, ci prin simțire. „I don't want them to understand, I want them to FEEL”. Lucru perfect posibil în cazul iubirii, acolo unde nici o poveste nu seamănă cu alta.

Andreea Tudosă

Livia Stoica

Ad unum omnes

The Speech Maker, (Music Pub, 30 mai), îi prezintă pe Oliver Bray în ipostaza oratorului și pe Mark Flisher drept omul care face totul posibil la nivel conceptual, ocupându-se nu numai de partea tehnică a prezentării, dar și de organizarea discursurilor.

Timp de 12 ore, publicul, mereu altul, deoarece vorbim despre un spațiu neconvențional ce nu este creat pentru un scop strict cultural, a putut fi ținta unor cuvinte moralizatoare, compătimitoare sau instigatoare, la bază cărora stă supraomul. Adunând discursuri ale unor personalități ce au marcat istoria de-a lungul timpului și nuanțându-le prin raportare directă la spațiul românesc, mai exact Sibiu, Oliver Bray însuflă un mesaj compact, acela de unitate.

Deși atinge teme relativ nou intrate în cultura noastră, precum cea a democrației, a libertății individuale, aflate sub marca unor americanisme, acesta reușește, prin analogii, să comunice cu publicul țintă. Marea reușită a constat în dispersarea timpului, fapt ce a permis spectatorilor să transforme discursul într-unul liniar, echivalent al zgomotului de fond, sau, condiționat de disponibilitatea acestora, să lase mesajul să le invadeze gândirea și simțirea, deoarece, timp de jumătate de zi, -există posibilitatea ca măcar pentru cinci minute să stai să ascuți.

Asemeni unui propovăduitor, Oliver Bray a susținut contopirea sa, a omului Oliver Bray, cu personaje ce, în pofida tuturor acțiunilor acestora, s-au înălțat prin cuvinte, ridicând pe umeri națiuni întregi. Liantul îl constituie puterea materializării imaterialului prin credință. Fie că vorbim de credința unui „mai bine”, sau în vreun Dumnezeu, este imperativ ca sufletul uman să evolueze, iar tehnologia nu este neapărat o cale, ci un mod al deciziei de sine.

O posibilitate de a interacționa, de informare, de amintire a unor valori prea rar amintite, *Oratorul: Sibiu* este o reprezentare atipică, iar dincolo de problemele de receptare, va aduce un plus la nivel cultural audienței.

Lumina lină: Despre muzică și poezie pe limba tuturor

Mărti, 28 Mai, de la orele 21, la Casa de Cultură a Sindicatelor s-a prezentat un spectacol lin de muzică și poezie în interpretarea actorului Victor Rebenjiuc, pe fundalul muzical al lui Grigore Leșe. Deși în program era menționat mai puțin de o oră de reprezentație, acesta a durat încă pe jumătate, datorită publicului entuziast, care nu numai că a aplaudat, chemându-i pe artiști de cinci ori pe scenă, dar a și cântat alături de Grigore Leșe, ce a transformat un simplu spectacol muzical într-o doină de dragoste profundă, transmisă fiecărui spectator prezent în sală. În acest decor muzical emoționant, Victor Rebenjiuc a pictat tablouri vii ale poeziei lui Ioan Alexandru, în memoria căruia se dedică acest spectacol. Lirismul poetului nu putea fi exprimat în semnificația sa cea mai adâncă decât prin cuvântul greu și însuflețit al lui Victor Rebenjiuc. Ceea ce au realizat cei doi pe scena Casei de Cultură a Sindicatelor a fost nu numai o odă muzicală închinată poetului, ci și un spectacol despre adevărul și trăinicia unei culturi, care a rezonat în cele mai obscure colțuri sufletești ale spectatorilor: „Pământ și cer vor trece ca o faclă / Din umbra sfântului mormânt / Rămâne-va lumina din văpaie / Rămâne-va uitarea din cuvânt / Rămâne-va iubirea iubitoare / Din sărăciile ce sunt”, recită actorul, evocând melancolia, tristețea și speranța unei lumi pierdute. Această imagine poetică superbă este exprimată de către actor fără nici un fel de artificiu teatral, afară de cuvânt. În aceeași cheie nostalgică au fost și horile interpretate de Grigore Leșe, care a țesut din fagotul său pânza unei lumi de odinioară, care, deși improșcată cu sânge și noroi de-a lungul timpului, dăinuie ascuns în fiecare, dovada vie fiind acest spectacol cald și duos, întocmai ca o rază de *lumină lină*. Forța acestui spectacol a fost dată nu numai de interpretarea magistrală a celor doi, ci în special de rechemarea aceluia univers grigorescian, presărat de țărânci demne și nostalgice, în a căror privire se ascunde tristețea unei lumi întregi.

Nu o să accentuez biografia presărată de numeroasele one man-showuri ale lui Grigore Leșe în străinătate, faptul că este *Doctor Honoris Causa* al Universității „Vasile Goldiș” din Arad, ori locurile de prestigiu unde a concertat. De asemenea, nu am să creditez acest spectacol din prisma unor „două mari valori”. Cuvintele, în acest context, sunt de prisos, singurul lucru care ar rămâne de punctat, este că, în cadrul unui festival internațional de teatru, acest spectacol a fost unul care a vorbit pe *limba* tuturor celor aflați în sală.

Doriana Tăut

FOTO FITS 2012 © Maria Ștefănescu

A Gift for Sibiu

A fost a cincea zi de festival și se pare că sibienii nu s-au lăsat intimidați de ploaia care anul acesta s-a hotărât să intre fără bilet la toate reprezentațiile. Seara, de la ora douăzeci și trei, la proaspăt inaugurata sală Virgil Flonda din cadrul Facultății de Litere și Arte a avut loc spectacolul celor de la Leeds Metropolitan University, intitulat, extrem de sugestiv, *Un dar pentru Sibiu*.

Născut dintr-o joacă, spectacolul își păstrează, de la început până la sfârșit, caracterul ludic. Totul începe cu apariția a trei actrițe superbe, cu o prospețime și o poftă de viață în priviri care rămân întipărite pe retina spectatorului, iar până la finalul reprezentației devin molipsitoare. Ele spun un text ce pare decupat dintr-o creație postmodernă, un prolog acid, însă plin de umor, ce previne publicul că spectacolul pe care au venit cu toții să îl vadă nu le va întâlni așteptările. Și totuși, privitorii erau prezenți, aveau reacții și emanau o energie pozitivă.

Am aflat frânturi din poveștile fetelor, lucruri banale: ce semnificație are numele pe care îl

poartă, ce le place să facă sau la ce se pricep și apoi am părăsit sala cu senzația că am aflat tot ce era de aflat, pentru că întreaga lor poveste o aveau în priviri. Simțeam că au bucuria de a se afla acolo, de a ține piept unei săli pline de oameni curioși care le scanează fiecare gest și, în sfârșit, de a ne cuceri, pe noi toți, așa cum eram: serioși, cu așteptări ridicate și cu ochiul critic extrem de vigilent. În câteva minute ne țineau în palmă iar la final simțeam și noi mulțumirea de a fi ales să fim acolo.

O reprezentație simplă, fără un substrat filosofic adânc, care ne prezintă oamenii așa cum sunt ei: cu emoții, vulnerabili, cu mici stângăcii, dar fericiți în simplitatea lor și mereu dornici să descopere mai multe despre lume și despre ei înșiși.

Timpul nu se oprește și mereu se întâmplă lucruri importante în lume iar noi aleseserăm să fim acolo în sala de spectacole și nimeni nu își dorea să fie altundeva: acesta era darul, simplu, dar atât de plin de înțelesuri.

meteoFITS

Șansele pentru precipitații în această zi sunt de 60% iar de Brain Storming Dolly Bomba pe pietonala Bălcescu 100%.

În același context, se anunță descărcări electrice și vânt slab, ceea ce n-ar trebui să te oprească să pleci la drum în *Călătoriile lui Gulliver*, care încep la Teatrul Radu Stanca, la ora 19.

Nimic nu se compară cu mirosul ploii, poate doar *Parfumul Trecutului*, de la Sala Thalia, care începe la ora 19.

Cu un cer predominant noros și o maximă de 20 grade Celsius, cel mai aproape de *Visul unei nopți de vară* poate fi la Muzeul de Istorie Brukenthal. Cu o minimă de 8 grade Celsius, este tocmai perfect pentru *Anotimpul Chitarelor*, la Cetatea Cisnădioara.

O să avem parte de ploi răzlețe, *Egg(s)Hell* la Sala Studio TNRS, concert Kumm și, dacă ați băut destulă cafea, vă puteți opri și la Magazinul de fleacuri, care se deschide cu o oră înainte de miezul nopții la CAVAS.

A.K.

Cristian Opris

Concert deosebit Francesco Agnello

Un altfel de harpă

FOTO FITS 2012 © Paul Băila

Hang-ul apare în anul 2000, la Berna, în Elveția și este prezentat la Frankfurt, cu un an mai târziu. Deși s-a scurs cu puțin peste un deceniu de la momentul când a fost inventat, Hang-ul (tr. mână) este un instrument muzical fabricat din oțel, ușor de recunoscut, asemănător unei farfurii zburătoare și este mai puțin familiar publicului larg. Inventatorii lui, Felix Rohner și Sabina Schärer sunt și singurii producători, instrumentul fiind vândut, în mai multe variante, în toate colțurile lumii.

Prezent pentru a treia oară la Sibiu, Francesco Agnello lucrează alături de Eugenio Barba și Odin Teatret, dar și alături de Peter Brook, în cadrul ediției a XVII-a a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, putând fi văzut în spectacolul acestuia, *Warum. Warum*. Luând în calcul specificitatea muzicii produse de acest instrument deosebit, Sinagoga Mare din Sibiu este poate alegerea cea mai potrivită. Francesco Agnello numește spectacolul său *Muzica îngerilor*. Compozițiile îi aparțin în totalitate, iar concertul se transformă, în scurt timp, într-un happening. Publicul, martorul privilegiat, așezat cuminte

în băncuțele mici din lemn, devine actant, putând cânta pe rând, din băncuțe, la instrumentul miraculos. Privirea lui Francesco nu omite pe nimeni. Cel mai deosebit ascultător, o fetiță de cinci, poate șase anișori, stăpânește instrumentul miraculos mai bine decât toți ceilalți – mult mai sigură pe sine, fără teamă că ar putea greși, chiar și o singură notă. După încă vreo câteva rotiri prin sală, Francisco își reia locul, modest, pe scăunelul sau. Nu pentru a rămâne singur, ci pentru a lansa o nouă invitație. Sunt chemați doi din oamenii aflați în sinagogă pentru a recita ceva, după bunul lor plac, în franceză, respectiv în română. Tot atunci, explică mecanismul de funcționare al Hang-ului. Oamenii nu sunt reticenți. Pesemne că muzica îngerilor i-au făcut să se simtă în siguranță.

Se spune că harpa este un instrument foarte drag îngerilor, cu un sunet ca floare de crin, suav, blând, penetrant și în același timp stelar. Am convingerea că muzica lui Francesco Agnello (bucuroasă de oaspeții Festivalului Internațional de la Sibiu pe atât pe data de 28, cât și pe data de 29 mai) arată exact la fel.

Automobile
Bavaria Group

ambient®
casa casei tale

**Raiffeisen
BANK**

Reușim împreună.

greiner
packaging

Boromir
împarte bucurii.

PETROM
Membru OMV Grup

Adina Katona

O altă perspectivă:

Viața ca bordel

FOTO FITS 2012 © Paul Băilă

Ne cerem scuze cititorilor mai tineri dacă le pervertim concepțiile și așteptările, dar „viața este un bordel”! Sau cel puțin asta a fost concluzia spectacolului *Lautrec la bordel* pus în scenă de Teatrul Metropolis din București.

Tabloul de început îi plasează pe actori pe un pian imens și ne introduce în viața boemă a Parisului, dând timpul înapoi cu două secole. Instrumentul muzical care substituie scena, pentru moment, ne introduce în mediul decadent de cabaret, în care se desfășoară personajele. Viața de bordel este evocată într-un stil amuzant, servindu-se de replici savuroase. În lumea plăcerii de aici viermiește o mulțime de artiști care „sunt și ei pictori, animalele.” Personajele stabilesc etimologia cuvântului „bordel” și-l asociază

cu nuanța de bordo care, spun ei, este culoarea pe care o îmbracă păcatul.

Bordelul capătă o semnificație complexă și duală, întruchipând, în același timp, viața și moartea. Într-o lume a peregrinărilor nocturne și a distracțiilor de bulevard, „spectacolul nostru miroase a carne de om”. Unde altundeva, decât în compania „doamnelor de patru stele”, poți ateriza în mijlocul unor situații bizare, cum ar fi un dans al sifilisului sau un cântec de insultă adresat publicului. Orice om care trece pragul bordelului se dezbracă de statut și etichetă; singurele privilegii sunt cele cumpărate de bani. Personajele din spectacol împreună cu Toulouse Lautrec își rezervă, astfel, dreptul de-a evidenția latura umană, într-un mod sincer, transparent și pe alocuri plastic.

"à la CATERING"
mâncare sănătoasă și gustoasă

CONTINENTAL
FORUM
SIBIU

BANCA TRANSILVANIA

Banca oamenilor întreprinzători

Adina Katona

Fantezii brodate în ploaie

Cine a trecut marți sau miercuri după masa prin Piața Mică se poate să se fi ales cu o febră musculară. În ciuda vremii potrivnice, care se pare că este în permanent război cu planurile și reprezentațiile stradale din cadrul FITS, olandezele s-au opus ploii și au creat un spectacol atipic. Trecătorii cu umbrele s-au aliat și au răspuns călduros chemării spectacolului.

Ineditul l-a reprezentat transformarea unei banale biciclete într-un adevărat generator de curent care alimentează atât magnetofonul

ce asigură sunetul, cât și mașina de cusut. Cele două artiste-cusătorese au apelat la oameni din public pentru a pune ingeniosul sistem în funcțiune. Așa că, voluntari sau nu s-au, pus pe pedalat, în timp ce hainele lor erau modificate artistic cu bucăți de material, broderii și alte accesorii.

În cazul în care aveai de cusut un nasture sau vreo cută de dres, atunci Piața Mică a fost locul potrivit pentru astfel de ajustări. Pedalatorii au fost recompensați cu o reacesorizare a hainelor pe care le

prezentau, mai apoi, spre deliciul privitorilor. Micul atelier textil în aer liber a fost decorat cu grijă, insistând pe culoarea roșie: mileuri, mușcate, îmbrăcăminte olandezelor – toate roșii. Pe muzica trupelor clasice (The Sledge Sisters sau Gipsy Kings) mâinile cusătoreșelor mergeau în același ritm cu placa de vinilin, roțile bicicletelor și a mașinilor de cusut. Totul se petrece în timp ce doamnele fac piese vestimentare unicate dansează, flirtează și schimbă ritmul muzicii. Cine s-ar fi gândit că muzica grecească merge așa de bine cu sunetul ploii?

APA OFICIALĂ
A FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

Ana Năneștean

Lautrec la bordel

Portretul unui zâmbet trist

FOTO FITS 2012 © Sebastian Marcovici

În cea de-a patra zi de festival, *Teatrul Tineretului Metropolis* a venit cu o propunere culturală interesantă - un spectacol în regia lui Horațiu Mălăele, intitulat *Lautrec la bordel*, inspirat după textul lui Mario Moretti. Spectacolul s-a desfășurat la sala Thalia, iar cele patru sute de locuri s-au bucurat din plin de prezența spectatorilor.

Lautrec la bordel este un spectacol de cabaret, a cărui premieră a avut menirea să celebreze cei patru ani de activitate ai *Teatrului Metropolis* și are la bază povestea vieții marelui pictor francez din perioada postimpresionistă, Henri de Toulouse-Lautrec. Regizorul spectacolului, Horațiu Mălăele, abordează și exprimă universul acestui personaj, punând în spectacol o doză de umor și culoare, care sunt subtil traversate de un tragic implacabil. Pentru ca acest lucru să fie posibil, pentru ca dramatismul să poată lua o formă care să facă trimiteri spre comedie, regizorul apelează la elemente care susțin comicul, poate din dorința de a scoate spectatorul din obișnuința cu care acesta tratează și gustă tragicul, diminuând astfel concentrarea dramatică, însă această diminuare poate funcționa și ca aparență, deoarece o dramă împachetată frumos, în profunzimea ei, nu poate fi decât impresionantă. Elementele care servesc comicul sunt prezente în scenă încă de la începutul spectacolului: o marionetă care îl reprezintă pe Lautrec și care face o scurtă introducere despre personaj: descrie cum, la vârsta de șase ani, acesta își fracturează femurul stâng, căzând de pe un scaun, iar vara următoare accidentul se repetă, de data aceasta la nivelul femurului drept. Acest lucru va avea urmări, consolidarea fracturilor se face defectuos, iar Toulouse

rămâne invalid, nu mai crește în înălțime. Timpul petrecut la pat face ca Lautrec să își descopere înclinația spre pictură. Prezența marionetei în scenă este elementul menit să diminueze drama întâmplării și poate fi, de asemenea, un simbol al destinului uman care nu poate fi controlabil. Interpretarea acestui rol cade în sarcina binecunoscutul actor George Ivașcu, a cărui prestație va rămâne, ca de obicei, la înălțime. El va spune povestea vieții pictorului francez, care, în ciuda statutului pe care îl ocupă în societatea familia sa, va decădea și va îmbrățișa anumite comportamente excentrice. Lautrec părăsește casa părintească și începe să frecventeze cabarete, petreceri dansante, bordelle de lux, trăind încontinuu o viață de noapte.

Dragoș Buhagiar construiește un decor care ia forma unui pian ce se încadrează în dimensiunile scenei și al cărui capac se deschide. Interiorul pianului reprezintă bordelul de lux, frecventat de Lautrec. Costumele, dansul de cabaret, melodiile cântate de către prostituate și muzica instrumentală de pe fundal, toate contribuie la redarea atmosferei colorate, decadente, specifice unui bordel.

Horațiu Mălăele abordează drama cu umor și ironie, este o lecție pentru spectator, despre cum ar trebui să țină în mâini frâiele propriei sale vieți, căci, în definitiv, nu viața îl conduce spre dramă, sau spre tragic, ci *picioarul pe care l-a încălțat de dimineață, el e cel care îl trădează*, aici e ironia.

Finalul este imprevizibil și surprinzător, cu Lautrec care se ridică de pe patul de boală, iar spectacolul se încheie cu anunțul „Viața e un bordel!”

SC MARQUARDT SCHALTSYSTEME SCS
Str. München nr. 2 SIBIU
Tel. 0269/501760 Fax. 0269/501766
E-mail: recrutare@marquardt-ro.com
www.marquardt-schaltssysteme.ro

MARQUARDT

CREAM VIITORUL GANDIND SI ACTIONAND IMPREUNA !

Marquardt in lume

Marquardt este unul dintre cei mai mari producatori de componente electronice din lume atat pentru industria automotive cat si pentru alte tipuri de industrii. Marquardt a inceput ca afacere de familie in Rietheim-Weilheim in Germania in anul 1925, iar in prezent datorita produselor inovative detine filiale in Europa, Africa, Asia si America, avand peste 5000 de angajati.

Marquardt in Sibiu

Marquardt se afla in Sibiu din anul 2006 cand a inceput productia de componente electronice si de mase plastice pentru domeniul automotive. Compania se afla intr-o continua dezvoltare urmand sa demareze noi proiecte de extindere a capacitatii de productie cat si de Cercetare - Dezvoltare. Pentru a se mentine competitiva la nivel international Compania Marquardt investeste anual 10% din profit in cercetare si dezvoltare. In anul 2008 pentru dezvoltarea de noi produse, Compania Marquardt a pus bazele Centrului de Cercetare si Dezvoltare Software. Marquardt ofera oportunitati viitoare de cariera in urmatoarele domenii: asamblare, injectie mase plastice, automatizari, calitate, logistica, proiectare mecanica, IT, testare si dezvoltare software, programare.

Redal Cafe
Cofetărie * Patiserie * Cafetărie Gelaterie

UniCredit Ţiriac Bank

FOTO FITS 2012 © Paul Băilă

FOTO FITS 2012 © Mihaela Marin

29
mai

FOTO FITS 2012 © Sebastian Marcovici

FOTO FITS 2012 © Maria Ștefănescu

BECK'S

